

STANISLAV HOFEREK

POHÁDKY KE ČTENÍ

GREENIE KNIŽNICA

POHÁDKY KE ČTENÍ

PRVNÍ KNIHA POHÁDEK Z GREENIE KNIŽNICE

Stanislav Hoferek

Jazyková korekce: Mariana Janošová, Tomáš Laurinec, Tereza Štemberková, Natália Žáková

Publikováno v Greenie knižnici jako 17. publikace, licence [CC-BY-NC-ND](#)

2. vydání (2012), [GKBN](#) 000110, písmo pochází z [futuremillennium.com](#)

SLOVO NA ÚVOD

Jak je to s dětstvím? Někdo je dítětem celý život a ještě je na to hrdý, někdo jiný se již od mladého věku chová dospěle. Nejedna osoba, který má dětství za sebou, by si ho rád zopakoval. Prožil ještě jednou, se vším, co k tomu patří. Hry, poznávání všeho a všude, kamarádství i energie na všechny ty průlezky a adrenalinové závody „kdekoliv, jakkoliv a hlavně rychle“. K dětství patří i pohádky. Co to ale je? Jestli chcete přesnou definici, neřeknu ji. Tedy mohl bych najít vysvětlení od jiných autorů na internetu, ale raději to popíšu vlastními slovy. Pohádka je svět. Malý nebo velký, ale pořád je to svět. Po tom světě se přemísťují dobrý i zlý králové, princezny, sem tam taky čaroděj a nejrůznější tvory. Lidé, velcí i maličký, dobré víly, trpaslíci nebo zvířata, které umí myslet a mluvit jako lidé. Svět, kde bojuje dobro se zlem a ten, kdo je dobrý v srdci, vítězí. Moudrost, odhodlání, schopnost domluvit se, odvaha. To a mnoho dalších věcí je žádané a ten, kdo je zlý, lakomý nebo mu jde jenom o pomstu, dopadne špatně. To je asi největší rozdíl z mého pohledu. V realitě vítězí dobro jenom někdy, a to možná i proto, že spousta lidí udělá cokoli pro věci, které děti ani neznají – anebo ani znát nechtějí.

Dnes je snadné dostat se k pohádkám. Chcete pohádku pro děti? Není problém, jsou nahovořena na CD, případně je možno nahrát do playlistu svého dítěte. Nestací audio? Pohádky jsou v televizi (no dobrá, tady moc ne), nebo na internetu. Jsou i jiné možnosti, třeba jít do kina na 3D pohádku ve FullHD rozlišení. Pro ty, co chtějí pročíst svým dětem sami a je jim jedno, že nemají hlas profesionálního vyprávěče, je určena tato kniha. Pro rodiče, kteří si najdou čas, nebo pro děti, které se ještě trápí s písmeny abecedy, ale rádi objevují svět pohádek, z kterého se mají co naučit.

Proč vznikla tato kniha? Dohnalo mě k tomu dílo s řeckými bájemi. Hérakles, Prometheus, Odysseus, to byli hrdinové. A ne jenom tak ledajaký. Kdy byli, tam se něco dělo, nespravedlivost se měnila na spravedlivost a rozum i tělo bylo podle ideálů té doby. K pohádkám jsem se dostal až později, když jsem již nebyl cílovou skupinou. Všiml jsem si pořádnou propast mezi bájemi a většinou pohádek, co jsem četl. Opakování nezajímavého děje, dlouhé vyprávění bez pointy a chybělo něco, co by se dalo nazvat vzorem. Rozhodl jsem se, že jestli napíšu nějaké pohádky, budou jiné než ty, co jsem četl. Nebudou dlouhé, ale krátké. S pointou, bez množství jmen a hlavně bez opakování. Děti jsou chytré a dávat jim hloupé díla, to není ono. Četli jste někdy někomu pohádku, která se vám nelíbila? Dítě si toho určitě všimlo. Rodiče, jestli chcete něco číst, čtete něco, co se vám líbí. Vy si to užijete a dítě taky, hlavně pokud vám je podobné. Taky mě zaujalo čtení z pohledu hlasivek a pozornosti. Kdo kdy chtěl čekat, až nekonečná pohádka skončí? A kdo si při čtení někdy řekl, že je před ním ještě spousta stránek a už je to opravdu nuda? Dost bylo řečí, knížka začíná.

OBSAH

Pohádky ke čtení.....	2
Slovo na úvod.....	3
Král toužící po zlatě.....	5
O člověku, který si hrál s prstenem.....	7
Krásná víla a její zkouška.....	9
Nejrychlejší zvíře.....	11
Kouzelná voda.....	13
Pekelník a jeho kotel.....	15
Malíř a malířka.....	17
Kateřina a zlatá rybka.....	19
Voják a zrnka rýže.....	21
Dva bratři.....	23
Šaty, na které se nedalo zapomenout.....	25
Následník trůnu.....	27
Obchodník s barvami.....	29
Bratři a měšec se zlatem.....	31
O největším zloději.....	32
Princ a nezničitelný drak.....	34
Šťastná mince.....	36
Princezna a její služebná.....	37
Čaroděj a velké přání.....	38
Jak se puma stala královnou.....	40

KRÁL TOUŽÍCÍ PO ZLATĚ

Kdysi dávno a opravdu daleko žil jednou mocný král. Jeho království bylo bohaté, pravidelnou úrodu zajišťovala úrodná půda a v lesích byla hojnost zvěře. Království vzkvétalo, ale něco mu chybělo. Dobrý a spravedlivý vládce.

Král byl zlý, nespravedlivý a krutý. Nejvíc ze všeho však toužil po zlatě. Právě zlato bylo pro něj vším a jako mocný král ho měl opravdu hodně. Jedl jenom zlatým příborem, spal pod peřinou zdobenou množstvím zlata, a když se oblékal při okně, zářil jako druhé slunce. Vyžadoval, aby se o všechny zlaté předměty starali ti nejlepší sluhové, a když se něco zlaté poškrábalo nebo rozbilo, okamžitě nařídil vyhození z paláce.

Celý palác byl ze zlata a měl nevídanou cenu. Protože měl král mocnou armádu, nikdo s ním nechtěl vést válku, i když každý jiný král chtěl alespoň část jeho bohatství.

Jednoho dne se rozhodl, že půjde do lesa na lov. Jenom on a několik dalších sluhů. Cestou dostal velikou žízeň a jen co spatřil malé jezírko s průzračnou vodou, rozhodl se napít. Jak by ale mohl král pít? Požádal služebníky, aby mu rychle podali pohár. Byl mimořádně zaražen, protože mu podali ne zlatý, ale jenom obyčejný ze skla. Nepřijal ji a byl tam až do doby, co mu někdo donesl pohár z čistého zlata. Král se napil a pokračoval v lovu, až se rozhodl vrátit.

“Jak bylo na lovu?” Ptá se ho královna.

“Moc dobře ne, tyto zlaté luky jsou málo ohebné, je těžké dobře zamířit a trefit jelena,” odpověděl jí král.

“Proč tedy zlatý luk? Vezmi si obyčejný. Nebo víš co? Já se postarám o to, aby ten nejlepší luk natřeli zlatou barvou a i když nebude celý ze zlata, bude tak vypadat a ty se budeš dotýkat jenom zlata.”

Královna byla moudrá žena a i když král ze začátku nesouhlasil, dal si to rozmluvit. Dalšího dne s tímto lukem trefil tři jeleny, a když uviděl, jak se k němu řítí divočák, tak ho jediným šípem ulovil. Byl opravdu šťastný, ale jenom do doby, než si vzpomněl na to, že luk není zlatý, ale jenom zlatem obarvený.

Dlouho myslel na to, jak by mohl lovit a používat jenom zlato. Napadlo ho, že by mohl jít na ryby. Všechno ze zlata, dokonce i člun byl zlatý a zkušení řemeslníci jej vyrobili tak, aby se nepotopil. Král, který měl na sobě těžké šperky, lovil na udici. Dobře se mu nedařilo, ale několik malých ryb skutečně chytil. Když se začal cítit unaven, dal pokyn sluhům, aby ho dostali zpátky do paláce. Vtom do člunu něco narazilo a zlaté plavidlo, které jenom s obtížemi plovalo na hladině, šlo ke dnu. Sluhové hodili králi záchranný kruh, ale on se jej nechtěl dotknout. Vyžádal si kruh ze zlata. Sluhové, kteří věděli, že král jejich radu poslouchat nebude, mu hodili zlatý záchranný kruh.

Král se jej pevně chytil, ale zlato bylo příliš těžké. Nezachránilo mu život, ale přineslo mu pouze záhubu. Vládce utonul, ale až do své smrti se dotýkal jen čistého zlata. Nikomu ho nebylo líto a časem byl zvolený nový král, který byl spravedlivý a zlato pro něj nemělo až tak vysokou cenu.

O ČLOVĚKU, KTERÝ SI HRÁL S PRSTENEM

Bylo nebylo, byl jednou chudý pastýř. Neměl zlato, ani pořádný dům, jenom několik oveček a kozičku. Více než bohatství mu ale chyběli přátelé. Už to tak bývá, že někdo má bohatství, ale je sám, a jiný nemá téměř nic, ale má přátele, kteří jsou na tom přibližně stejně. Tenhle pastýř byl ale výjimkou. Neměl nic, opravdu nic a tak byl věčně naštvaný a jenom blázen by si s ním chtěl povídat.

Líbila se mu dcera nejstaršího pastýře, ale on se nelíbil jí. Taky chtěl být bohatý a slavný, jenže nevěděl jak na to. Často se modlil k bohům, ale ne za odpuštění svých hříchů, ale o pomoc, aby pro něj něco udělali, i když to často mělo být něco nečestného. Když se zase takhle modlil, ukázal se mu ve snu čaroděj.

„Jestli opravdu žádáš moc a myslíš si o sobě, že si ji zasloužíš právě ty, přijed' hned ráno k řece a celý se pak ponoř do vody.“

Pastýř toužil po moci, po ničem jiném. Jen co se ráno ukázalo slunce a první paprsky ho vzbudili ze spaní, oblékl se a vydal se k řece. Přišel přímo doprostřed, kde byl nejsilnější proud, když tady na něco narazil. Vypadalo to zvláště, asi jako lidská ruka. Na jednom z prstů byl doted' prsten. Pastýř si ho okamžitě vzal s sebou, a už cestou se z něj radoval. Byl krásný a taky cenný, s velikým drahokamem. Více než nádhera nebo cena ho oslovily schopnosti prstenu. Cokoliv si přál, to se splnilo. Šel ke svému domu a jen co dostal hlad, ukázaly se před ním vybrané dobroty, jaké svět neviděl. Buchty, dorty, koláče všech chutí a barev, to všechno bylo na dosah ruky a bylo toho hodně.

Jen pomyslel, a už se jeho skromný příbytek změnil na velkolepý palác se spoustou oken, obrazů a s nejrůznějším vybavením. Přišel do města a najednou měl v kapse zlaté a stříbrné mince. Dost na to, aby mohl koupit ten nejlepší med a víno tak dobré, že už jeho vůně měnila svět. Prsten mu dal do cesty krásnou ženu a zařídil, aby se do něj okamžitě zamilovala.

Jeho život se změnil. Už nebyl pastýřem, ale velkým pánem, který mohl dělat, co se mu zachtělo. Své bohatství nepoužil jen pro sebe, ale taky na to, aby ublížil lidem, kteří s ním měli nějaký spor. Zařídil, aby každý z jeho nepřátel vyhořel, aby na jiné pole než na vlastní nepršelo a aby se v zahradách všem kolem něj ukázali krtci, kteří všechno zničili. Měl bohatství, krásný dům, velký jako celé město a jedl jen ty nejlepší pokrmy. To mu ale nestačilo a chtěl pořád víc.

Myslel na to, jak by mohl mít přátele. Nikomu nepomáhal a nikdo nepomáhal jemu a rozhodl se to nějak změnit. Potkal sedláka, který mu předal nejlepší chléb, ale nechtěl být jeho přítelem. Tvrdil, že přátelství lze jen těžko koupit.

Rozhodl se tedy, že se vydá k řece a najde jiný prsten, o moc silnější. I když mu tenhle dodává, co potřebuje, není s ním tak šťastný, jak by si přál. Pořád myslel, že je to chyba prstenu a někde musí být lepší prsten. Skočil do středu řeky, do největšího proudu, ale žádný nový prsten nenašel. Neuměl dobře plavat a jen co vstoupil, řeka se změnila na divokou a mocnou. Pastýř utonul a byl sám opravdu dlouhou dobu. Změnil to jenom nějaký člověk, který ho našel a stáhl mu z ruky prsten. Za několik dní se vydal do řeky i on, ale nenašel tam silnější prsten, jenom smrt.

Dodnes je prsten někde ukryt, ale kdo po něčem touží a taky chce být šťastný, ten může jedno i druhé udělat jenom bez prstenu.

KRÁSNÁ VÍLA A JEJÍ ZKOUŠKA

Matěj byl takový ten správný muž. Mladý, celkem silný a nadmíru šikovný. Uměl něco z každého řemesla a taky byl mazaný a uměl překvapit každého bez výjimky. Dosáhl čehokoliv, i když to někdy možná trvalo, až na jednu výjimku.

Talentovaný kluk byl sám, neměl dívku, kterou by mohl milovat. Hledal ji, ale nikde ji nemohl najít. Zkoušel prohledat hrady a zámky, a taky vesnice. Žádná mu nebyla podobná a hlavně se mu žádná nelíbila.

Už myslel, že žádnou dívku nikdy nenajde a bude až do smrti sám, když najednou uviděl nebesky krásnou dívku, jak tančí na louce a její krásné oblečení splývá s květinami. Měla zlaté vlasy a na nich korunu z čerstvých pampelišek. Voněla jako celá zahrada a Matěj byl brzo v její moci.

“Řekni mi, krásko, půjdeš se mnou? Chceš se stát mou ženou?” Řekl Matěj a nemohl z ní spustit oči.

“Ty mě chceš za ženu? To ale nebude tak snadné, mě může získat jenom jeden muž, který mi donese něco z konce světa.”

“Donesu ti to,” řekl Matěj, jen nevěděl, kde by mohl najít to, oč jej víla požádala.

Vydal se domů a nabalil si do batohu jídlo, vzal si svou oblíbenou hůl a šel hledat něco z konce světa. Prošel okolí své vesnice, ale nenašel to, co hledal. V hledání nepřestával a prohledal celý kraj. Ptal se přátel i neznámých lidí, ale nikdo mu nemohl dát přesnou odpověď.

Při svých cestách chodil po zemi, jezdil na koni, plavil se na lodi a poznal kraje rozpálené sluncem na poušť i zmrzlé chladným větrem. Konec světa ale nenašel. Po roku a dni se vrátil na louku.

“Tak co, mladíku, donesl jsi mi něco z konce světa?”

“Ne, nedonesl. Nenašel jsem konec světa. Víš, kde bych ho mohl hledat?” Ptal se Matěj se zájmem a čekal na odpověď.

“Ano, to vím,” odpověděla mu víla. “Konec světa je tam, kde si vítr hraje s vlasy, slunce přináší naději do každého dne a lidé tam mluví o lásce.”

Matěj se zamyslel. Zná kraj, kde si vítr hraje s vlasy. Dokonce ne jenom jeden, ale hned několik. Kraje, kde je vítr chladivý a ani nejlepší kožich ho nezastaví, ale i kraje, kde vítr roznáší rozpálený písek a ten se dostane i pod oblečení. Také slunce přináší naději do všech míst. Naděje pro vojáky na bojišti, sedláky a pastýře nebo pro rybaře a lovce, kteří se hned ráno pustí na lov. O lásce se mluví všude, tam, kde jí je málo, i tam, kde je jí dostatek.

Dotkl se země a zvedl kámen, který ležel poblíž.

“Tady máš, vílo, něco z konce světa.”

“Proč si myslíš, že konec světa je tady?”

“Protože nemá jeden konec. Nevím jak je svět veliký, neprošel jsem ho celý, ale jestli má několik začátků, musí mít i několik konců. Tady svět začíná a je jiný, ať jdeš odsud jakýmkoliv směrem. A hlavně, i tady si vítr hraje s vlasy, jsi krásná a rád bych s tebou prožíval lásku až do konce našich dnů a jestli mám na to naději? Jsme na slunečné louce. Stačí se otočit ke slunci a zeptat se.”

“Ale slunce ti nic neřekne.”

“Uvidíme, já doufám, že ano. Možná mi nedá odpověď hned, ale naději mi nevezme.”

Víla byla šťastná a Matěj taky. Postavili si krásný dům s velikými, otevřenými okny. Vítr jim hrál s vlasy a slunce se na ně usmívalo., a když někdy byla všude na obloze oblaka, tak i tehdy si rádi povídali o lásce.

NEJRÝCHLEJŠÍ ZVÍŘE

Želvy nejsou rychlá zvířata. Vlastně jen máloco je pomalejší než želva. Pohybují se opatrně a ani když se někam chtějí dostat rychle, nejde to. Jedna taková želva se jmenovala Helga. Byla na želvu mladá a taky inteligentní. Všichni si ji vážili za její moudrost. Měla sen, být tou nejrychlejší želvou, nebo třeba nejrychlejším tvorem v celé zvířecí říši.

Lev, leopard nebo panter, ti všichni se ji vysmáli. Říkali, že rozmazlené koťátko by bylo rychlejší než ona. Helgu to, samozřejmě, trápilo. Nebyla šťastná z toho, že si z ní někdo pořád dělá legraci.

Myslela na to, jak zařídit, aby byla v závodě první. Ano, právě závod je to, co potřebuje. V normálním závodě předběhne jiné želvy, no pumě, leopardu nebo lvu se rovnat nemůže. Jak by taky mohla? Má menší nohy a celkově není na rychlost tak stavěná, jako rychlá zvířata.

Šla tedy za zajícem, jenom tak, na otázku. Doufala, že jí něco poví. Zajíc je rychlý, možná by jí mohl něco naučit.

“Řekni mi, zajíci,” ptá se želva, “jak utíkáš? Umíš utíkat rychleji než lev?”

“Víš, želvo, já vlastně neutíkám, já skáču. Když skáču rychle, umím předběhnout jiné zajíce, ale lev je pořád rychlejší.”

“Uměl bys mě naučit skákat tak, jak to umíš ty?”

Zajíc si pozorně želvu prohlédl. Přišel na to, že ji to naučit nemůže. Má jiné nohy, vypadá úplně jinak. Nešťastná želva šla za koněm.

“Řekni mi, ty umíš tak rychle cválat, dokázal bys mě to naučit?” Ptá se želva, ale je zklamaná z odpovědi:

“Ne, želvo, neumím tě to naučit, můj cval se hodí pro koně, ne pro želvu jako jsi ty.”

Blížil se den, kdy se měli začít závody. Zamyslela se ještě jednou a našla způsob. Ukázalo se ranní slunce a čtyři zvířata se postavila na čáru. Želva ukázala, kde je start, a dala se do běhu. Když to viděl lev, leopard a panter, šli tím směrem a

rychle ji předběhli. Za několik okamžiků byli již opravdu daleko a nebylo je dobře vidět. Vtom se želva vrátila na začátek, vzala cílovou vlajku a zapíchla ji kousek od startu.

Zajíc, který to viděl, se usmíval. Želva byla v cíli dřív, mnohem dřív, zatím co rychlá zvířata závodila, které bude první. Běželi opravdu rychle, no protože šli nesprávným směrem, želva se objevila v cíli dřív.

“Nemyslela jsi na to, že jim bude podezřelé, že jim chybí cíl?” Ptal se želvy zajíc.

“Myslela a určitě na to přijdou. Zatím ale mají cíl, předběhnout dva rivaly. Až si uvědomí, že nevědí, kde je cíl a vím to jenom já, vrátí se. To mě ale mé malé nohy dostanou do cíle dávno před nimi.

KOUZELNÁ VODA

Bylo nebylo, byl jednou jeden král, který byl úplně jiný než všichni králové před ním a po něm. Byl obrovský, vysoký jako jedle a taky byl pořádně tlustý. Miloval jídlo a dobré pití a nebylo pokrmu, který by neochutnal. Ovoce, spousta masa na všechny způsoby a spolu s jídlem si poradil s jakýmkoliv pitím. Pivo, víno, nejrůznější speciality i voda, úplně obyčejná voda.

Nebyl šťastný z toho, jak vypadá. Sám sebe se vůbec nelíbil a nevěděl, co s tím. Dal si v knihách vyhledat dobré rady, jako všechno změnit, aby vypadal jako mocný rytíř a ne jako kopa sádla. Jeho sluhové našli způsob. Existuje vzácná rostlina, z které se dá udělat výtečný čaj, který změní člověka k nepoznání. Byl v tom ale háček. Rostlina byla vzácná a jestli někde v království je, nikdo o tom neví. To ale není jediný problém. Na čaj třeba sehnat vodu, která je sladká, i když není slazena.

Zvěst o této novině se rychle rozšířil po krajině. Jaká je to voda, která není slazena, no i tak je sladká? Král sliboval velkou odměnu ve zlatě a ruku své dcery, mladé krasavice. Lidé se pustili do hledání, ale nikdo nic neviděl a neslyšel o jednom ani o druhém.

Jakub, kterého nudila práce kováře, cestoval po světě. Náhodou se dozvěděl o tom, co hledá král této krajiny. Taky nevěděl, kde je rostlina, ale tajemství sladké, no neslazené vody znal dobře. Přišel tedy ke králi a na rovinu se ho zeptal:

“Pane králi, přicházím, abych splnil vaše přání. Rád bych ruku vaši dcery, ale nevím, jak vypadá ta rostlina, kterou se všichni snaží najít.”

“Hledej květ, který nikdo nedaruje z lásky ani z lítosti a který zná každý, ale nikdo ho za krásnou květinu nepovažuje.”

Jakub byl zmatený. Znal tajemství vody, ale o květech a jiných rostlinách toho moc nevěděl. I řekl si, že bude nejlepší, když jako první najde takovou rostlinu. Tulipány to nebyli, ani růže. Co takhle bodlák? Věděl, že pro někoho je bodlák krásný, no jemu se jako krásný vůbec nejevil. Tu i tam přemýšlel, když ho napadl květák. Obyčejná zelenina, která nemá krásný květ, ale dá se jíst. Kdo by ale komu daroval květák? Rozhodl se jít do zahrady, vzal jednu hlávkou sebou a taky vzal nějaké ty citrony.

“Co pak to je? Chtěl jsem sladkou vodu, a ty doneseš citrony?”

“Jen poručte, králi, ať přinesou dvě nádoby s vodou.”

Zanedlouho stály před Jakubem dvě nádoby. Nečekal a ihned míchal vodu v jedné nádobě se šťávou z citronu. Přidal citronu tolik, že se voda změnila na velice kyselou a téměř se nedala pít. Král se jí napil, a mimořádně se rozzlobil.

“Za tohle tě stihne trest, takhle mě obelhat. Ta voda chutná jako citrony, je kyselá!” Král začal žádat sluhy o cukr.

“Není třeba, pane. Zkuste teď tuhle.”

Jakub mu podal úplně obyčejnou vodu a pro krále byla sladká, ta nejsladší na světě, protože ji pil hned za mimořádně kyselým nápojem.

“Výtečně, jsem s tebou spokojen. A co rostlina, máš ji?”

“Mám, pane. Tady je.” Mládenec ukázal květák a král se zamyslel. Po chvíli odpověděl:

“Chceš mě obelhat, čaj z kvěťáku přeci nikdo nikdy neviděl.”

“Že ne? Běžně je v polívce. Dej vařit vodu a různou zeleninu a máš dobrou polívku. Bez jiné zeleniny možno udělat asi pouze čaj. A věřte mi, z něj se dá zhubnout.”

Král začal pít neslazenou, ale sladkou vodu, hned za spoustou šťávy z citronů a měl k tomu květákový čaj. Sám se tomu divil, ale postupně se změnil z tlustého krále na silného vládce. Vděčně pak dal Jakobovi zlatáky i svoji dceru.

PEKELNÍK A JEHO KOTEL

Bylo nebylo, rozhodl se samotný Ďábel, že se zastaví na Zemi. Jenom tak, aby uviděl, jací lidé zanedlouho přijdou do pekla. Pochodil mezi rolníky i válečníky a těšil se. Lidé nebyli hodní, hádali se, bojovali mezi sebou a tak se rychle dostanou do pekla.

Nebyl to ale jediný důvod jeho návštěvy. Taky hledal nový kotel, čím větší, tím líp. Prohledával svět až narazil na člověka, který dělal kotly. Jmenoval se Petr a Ďáblovi se mimořádně líbila jeho práce. Do takového kotle by se vešlo opravdu hodně hříšníků.

“Prodám ti ten kotel, Ďáble, ale musíš zaplatit. Pět tisíc zlat’áků, ani o jeden méně!”

Ďábel mu pohrozil, že jestli mu nedá ten kotel zdarma, tak si ho vezme násilím a jeho taky. Petr rychle politoval svou zbrklost. Jak se ale teď dostane z pekla? Ďábel se nedal přesvědčit a nepustil ho zpátky na Zem.

Petr se tedy rozhodl, že Ďáblovi přejde přes rozum. Najde způsob, jak se dostane zpátky. Celý den uvažoval, když tu přišla odvážná myšlenka. Byl šikovný a dokázal vytvořit téměř cokoliv.

“Musím říct, takhle jsem si peklo nepředstavoval. Je tady chladno.”

“Chladno?” Ďábel se podiví a okamžitě zavolá své pomocníky, ať přidají další polena do ohně.

“To moc nepomohlo, pořád je tady chladno.”

“Tak chladno, jo?” Ptá se Ďábel a přikazuje dalším a dalším služebníkům, ať zakládají nové ohně a udělají z pekla ještě větší peklo, než obyčejně.”

“Zajímavé,” povídá Petr, “jen tak dál a možná tady bude opravdu horko. Kdyby sem teď přijel anděl, všiml by si jenom malinký rozdíl v porovnání s nebičkem.”

Petr Ďábla totálně rozohnil. Sám vládce pekel ohromnou rychlostí nanášel na hromadu všechno dřevo z celého pekla a udělal ten největší plamen, jaký peklo zažilo. Vzduch se stal nedýchatelný a dokonce i Ďábel se potil od horka. Po několik dní bylo obtížné dělat cokoliv.

Pátý den se peklo změnilo na lednici. Každé ohniště bylo studené, protože nebylo již žádné dřevo. Ďábel dal na veliký oheň všechno a dokud se mu podaří sehnat další, bude v pekle zima.

“Poslyš, Ďáble, rád bych šel odsud pryč. Nelíbí se mi tady.”

“Ty jsi tu za trest, Petře. Budeš tu navěky.”

“A budu pořád dělat potíže. Mám lepší nápad. Vrať mě na zem, budu sekat dobrotu a pak půjdu do nebe. Tam udělám pořádný randál andělům a ne tobě. Co ty na to?”

Ďábel to zvážil a rozhodl se, že vrátí Petra na Zem. Tak se kotlář dostal z pekla ven a postaral se o pořádné topení i o to, že peklo téměř zamrzlo.

MALÍŘ A MALÍŘKA

Bylo tomu tak, kdesi za mnohými horami a řekami, byl jednou krásný kraj. Slunce svítlo na rozsáhlé louky, které byli plné květin všech barev a vůní. V lesích byla hojnost veverek a ptactva, které svým zpěvem dotvářelo každý letní den. Léto právě vrcholilo a většina lidí se koupala v řece, tancovali na náměstích malinkých městeček nebo na koních přecházeli oblíbený kraj tu a tam. Jenom malíř nebyl šťastný. Na obrovský papír maloval jakousi zříceninu. Nezajímala jej příroda a její díla, jenom stará historie. Věci staré a téměř zapomenuté. Malíř měl množství obdivovatelů, když maloval krásu, ale teď byl bez přátel.

Jak to už bývá, chytrý člověk se ptá odborníků. Malá Hanka chtěla taky malovat a opravdu se jí líbila stará malířova díla. Byla všímavá a ne každý detail se jí zamlouval. Nejnovější malby se jí vůbec nelíbili. Chtěla se malování naučit, ale ne proto, aby kreslila staré poškozené mosty a zříceniny kdysi mocných hradů. Měla ráda květy, motýle nebo zapadající slunce.

“Proč maluješ takové smutné věci?” ptala se Hanka malíře.

“Nejsou smutné, pro mě jsou veselé.”

“Jak veselé? Nerozumím ti, jak může být poškozená budova veselá?”

“Pamatuji si, když jsem tady žil. Všechno bylo krásné, opravdu úchvatné.”

“Proč to tedy maluješ takhle a ne tak, jak to bylo kdysi?”

“Hanko, já si to docela nepamatuji. To bylo již dávno.”

Dívka si půjčila papír a barvy a udělala obrázek. Pohled na hrad, jaký mohl být podle ní kdysi, před dávným časem, kdy ještě nebyla na světě. Po chvíli své dílo dokončila. Nebylo to dokonalé dílo, chyběli jí zkušenosti starého malíře. Její pohled byl ale jiný nejen kvalitou zobrazení. Hanka namalovala hrad se spoustou vlajek a před ním stáli princ a princezna na kouzelných jednorožcích.

Starý malíř ji nepochválil. Řekl jí, že to takhle nikdy nevypadalo a celá její představa je nesprávná. Vzal jí papír a roztrhal ho na několik kousků.

“Proč jsi to udělal?” zeptala se Hanka malíře a bylo jí líto, že kousek jejího světa roztrhal.

“Ty nejsi dobrá v malování. A ani nevíš, co chceš dát na papír. Takové vlajky tady nikdy ani nebyly. Byla tady jenom jedna, malinkatá, a na ní namalovaný lev.”

“Proč tam nemůže být dvacet vlajek s jednorožci?”

“Jednorožci nejsou, to jsou jen pohádky.”

“Ale já jsem ještě malá, mám ráda pohádky!”

Dívka se s umělcem pohádala. Rozhodla se, že bude teď malovat sama. Sehnala si dostatek papíru a začala kreslit staré, teď již zřícené hrady. Všude přidávala vlaječky a jednorožce. Ukázala to rodičům a ti ji chválili. Říkali, že je to krásné.

“Tobě se to opravdu líbí, mami?”

“Ale samozřejmě, je to krásné.”

“Víš, který to je hrad?”

“Ten za řekou?”

“Ne, ten před ní. Jak jsi to mohla nepoznat?”

“Já to až tak dobře neznám. Ale máš tam hezké vlaječky.”

A tak začala Hanka malovat, pořád víc a víc. Nic z toho, co dala na papír, nevypadalo jako skutečnost. Hrady vypadali jinak, květy taky, a když malovala měsíc a hvězdy, tak se to vůbec nepodobalo na to, co viděli dospělí. Jedno ale dosáhla. Všechno, co namalovala, přineslo všem radost. A co starý malíř? Kreslil dál, přesně a dokonale, ale svoji představu o minulosti si nechával jenom pro sebe. A tak byl největším odborníkem, ale všichni měli raději veselé obrazy od Hanky.

KATEŘINA A ZLATÁ RYBKA

Jak je známo, ulovit zlatou rybku znamená veliké štěstí a každá zlatá rybka splní přání, někdy dokonce tři. Jednou šla kolem rybníku Kateřina, a když viděla, že v něm něco plave, holýma rukama zlatou rybku vytáhla.

“Pusť mě, krásná dívko, vrať mě do vody! Splním ti přání!”

“To víš, že tě pustím - a ráda. Přání mám, ale je náročné. Splníš mi ho?”

“Ano, splním,” odpověděla zlatá rybka. Neměla na vybranou.

“Přeji si, abych každý den chytila zlatou rybku.”

Chudák rybka to slíbila, i když se jí takové přání vůbec nelíbilo. Uvědomovala si, co to bude znamenat pro ni.

“Nechceš to kousek změnit? Jestli si tak přeješ přání, tak ti ho každý den dám, nemusíš mě pořád vytahovat z vody, to opravdu není příjemné.”

“Tak jo,” souhlasila Kateřina a byla na sebe hrdá.

První věc, kterou pomocí přání změnila, byl nový dům. Nebyl to palác, ale Kateřina byla spokojena. Vrátila se na další den k rybníku a pozdravila rybku. Zeptala se, jak se jí dnes daří, a požádala o krásného bílého koně, na kterém jezdila po loukách. Postupně získala od rybky nejrůznější bohatství. Šperky, vybírané kuchařské speciality, jaké nikdo neznal, na zimu ten nejlepší kožich s výtečnými botami a na léto krásný slunečník a v studni tu nejlepší vodu, která byla zdravá a chutná.

Kateřina sama se ale měnila. Již nepracovala a cokoliv se jí zažádalo, dostala zadarmo od zlaté rybky. Její ruce si odvykli od práce a po chvíli neměla nic, jenom dary zlaté rybky.

Přešel měsíc a Kateřina si žádala, aby šel kolem princ a aby se do ní zamiloval. Stalo se. Princ to byl, opravdový, ale nebyl mladý ani pěkný, vlastně ani bohatý. Byl odněkud z bezvýznamného království a protože měl mnoho bratrů, nikdy se nemohl stát králem. Nelíbil se jí a nemilovala ho. Počkala do druhého dne a jen co bylo po půlnoci, oslovila zlatou rybku.

“Nejsem spokojena s princem, teď mi vyčaruj jiného, lepšího.”

“Máš stejné přání?”

“Ne, nemám stejné. Chci prince, ale pořádného!” zlobila se Kateřina na rybku v rybníku.

“Promiň, ale žádný další princ tudy nepůjde. A jestli náhodou ano, nebude to mou mocí. Jestli si přeješ prince, postarej se o to sama.”

“Jak se opovažuješ? Máš mi plnit přání! Rady si nech sama pro sebe!”

“Dobrá rada je velice dobré požehnání. Teď odejdu, do jiného rybníka.”

“Nikam nepůjdeš!”

Dívka chytila rybu a vytáhla ji z vody.

“Chci pořádného prince. Teď hned. Pak už po tobě nebudu nikdy nic chtít. Přeji si dobrého prince v každém ohledu a to je mé poslední přání.”

“Jak si tedy přeješ.”

Objevil se princ na krásném koni, který měl na opasku zlatý meč. Byl hezký, bohatý a Kateřině se ihned zalíbil. Okamžitě ho i oslovila.

“Ach, krásný princí, určitě hledáš dívku, která by tě milovala. Vezmi si mě a budeme spolu šťastní.”

“Promiň mi to,” řekl princ, “ale vím, jak jsi se teď zachovala k zlaté rybce. Nechci, aby si se tak někdy zachovala ke mě nebo k občanům mé krajiny. Proto si budu hledat jinou nevěstu.”

“Ale já mám peníze, mám krásný dům a šperky s diamanty!” zvolala na prince Kateřina.

“Já taky,” odpověděl princ. “Už mi chybí jenom žena, kterou bych měl rád. Možná ji najdu v tomto kraji. A možná ne.”

Princ odešel a Kateřina se rozplakala. Daro litovala, jaká byla k rybce. Snažila se ji najít, ale ta zmizela a na další den zmizelo i všechno, co od ní dostala. Tak byla znovu chudá a musela si znovu zvykat na těžkou práci, aby netrpěla hladem a aby zahlala smutek, který si způsobila.

VOJÁK A ZRNKA RÝŽE

Kdysi dávno, v krajině mnoho dní i nocí putování směrem na východ, žil jeden císař. K jeho uším se doneslo, že jiný vládce ze sousední země se připravuje na válku. Král byl rozhořčen, hlavně když se doslechl, kolik jezdců, střelců a pěšáku připravil jeho protivník. Znal sílu své armády a kdyby se potkali, pravděpodobně by prohrál. Rozhodl se čelit invazi a na to nutně potřeboval další vojáky.

Vybral nejlepší stavitele, aby zhotovili před jeho palácem kasárny pro novou armádu a poslal posly do všech koutů své říše, aby sesbírali dobrovolníky i všechny, kteří již nesloužili v armádě. Mezi novými branci se ukázal taky jakýsi Madan.

V průběhu deseti dnů byla postavena velká budova, která se zaplnila lidmi. Po vycvičení se měli stát řádnými vojáky, kteří by mohli ubránit rodnou zemi. Dohromady jich bylo deset tisíc jedna.

Císař dovezl nespočet zbraní a pro budoucí vojáky dal udělat deset tisíc misek na rýži. Taky požádal pracovníky, aby vždy dělili rýži na deset tisíc částí. Nevěděl, že je o jednoho muže víc.

Tak se stalo, že byl první den právě Madan bez jídla. Nebyl spokojený, trénoval právě tak těžko jak ostatní, a měl tedy pořádný hlad. Osud, nebo jen hloupá náhoda, způsobil, že právě Madan nedostal jídlo ani na další den. To již byl opravdu hladový a nespokojený. Dokonce tak, že se rozhodl říct o té nespravedlnosti přímo císaři.

Měl štěstí v neštěstí a císař se rozhodl, že ho vyslechne. Ne vždy to dovolil, protože řídil svou říši a téměř na nic jiného neměl náladu ani čas.

“Vaše výsosti,” řekl Madan císaři a poklekl na kolena, “jsem jenom obyčejný člověk. Když jsem se doslechl o nebezpečí, které nám hrozí, sám jsem se vybral do tohoto krásného města a teď trénuji, abych mohl chránit říši. Přes svou snahu jsem již po druhé nedostal jídlo. Je nás deset tisíc a jeden chlapů a jídla i misek je pro deset tisíc. Jeden z nás má smůlu a věřím, že bohové zařídili, že jsem to byl dvakrát po sobě já. Posílají tak vzkaz.”

“Dobrá tedy,” odpověděl mu císař, “přikážu, aby hrnčíř udělal další misku a aby se jídlo dělilo na tisíc a jednu část.”

“Není zapotřebí nic takového dělat. Jenom, prosím, požádej ty, co připravují jídlo, ať mi dají pět zrněk rýže z každé misky stranou.”

“Budiž,” odpověděl císař a šťastný Madan odešel z paláce.

Ještě šťastnější byl, když se splnil jeho předpoklad. Největší porce čekala přímo na něj. Dobře se zasytil a taky trénování mu šlo líp. Po deset dní nabíral sílu a pak císař přikázal, ať se ukončí trénink a ať se zkušená i nová armáda přesune.

Madan, osmělený jídlem i úspěchy na cvičišti, krácel jako první. Těsně před bitvou si nepřátelský velitel všiml, že vůbec nezná toho nového velitele císařovy říše. Rozhodl se přemluvit s ním.

“Tebe neznám, kdo pak jsi?” ptal se velitel útočícího vojska.

“Jsem Madan, mocný válečník. Deset tisíc vojáků se musí uskromnit, aby mě nasýtily. Proto jsem zběhlý v použití různých zbraní a všechno, co o boji vím, jsem naučil ostatní.”

Nepřítel se lekl a raději ustoupil a císař si nechal Madana předvolat. Teď již jako velkého hrdinu.

“Je pravda, že jsi naučil každého vojáka všechno, co víš?”

“Ano, je to pravda. Řekl jsem jim, že hladový voják není dobrý voják. Nic víc jsem se nenaučil.”

DVA BRATŘI

Byla jedna žena a ta se starala o své dva syny, když byli ještě mladí. Pořád dováděli a všechno zkoumali. Byli stejně silní, stejně staří i chytrí, a když se začali hádat, neuměli přestat. Jeden se jmenoval Boris a druhý Alexej a jak to už bývá, o všechno se dělili.

Když byli ještě mladí, rozhodli se, že se půjdou projít. Matce o tom neřekli a jen tak šli. V lese zabloudili, a když se z velkého lesa konečně dostali ven, ocitli se daleko od domova a od matky, na neznámém místě. Boris chtěl jít na východ, za sluncem, kým Alexej na západ, proti němu. Netrvalo dlouho a začali se hádat. Boris i Alexej se i poprali, ale stejně se neuměli domluvit, kudy jít. A protože byli oba bratři taky paličatí, zůstali na místě a pořád říkal jeden druhému, co dělat a kam jít.

Kluci získali díky matčiným modlitbám zvláštní požehnání. Nikdo, ani nejlepší válečníci země, je nemohli zabít. Žily by navěky, kdyby požehnání nemělo hranic, ale to mělo. Nikdo jiný nemohl zabít Borise, jenom Alexej, a ten měl stejný osud. Zatím se jenom hádali a prali, nikdy proti sobě nezvedli zbraň a slíbili si navzájem, že tak nikdy neudělají.

Když přešlo několik dní, uviděli krásnou dívku, s oči modrými jako to nejkrásnější jezero. Měla rty jako růže a vlasy jako nebeš'anka. Boris i Alexej si ji všimli společně a utíkali k ní. Oba se s ní chtěli oženit a jak už byli zvyklí, poprali se. Chvíli byl silnější Boris, no pak se to otočilo a vyhrával Alexej.

“Zabiju tě!” křikl Boris a vzal do ruky svůj nůž. Alexej udělal to samé, no než se na sebe vrhli, vzpomněli si na možnou smrt pro oba. Se skřípěním zubů se poměřili a schovali své nože.

Dívka na ně hleděla. Byla zmatená, oba bratři byli stejní, vzhledem i vším ostatním. Bylo pro ni těžké vybrat si jednoho z nich. Věděla, že by tím jednoho potěšila a druhého zarmoutila.

“Jestli chcete, můžete o mě soutěžit. Kdo mi jako první donese hrnek malin, ten si mě může vzít.”

Podala bratrům dva hrnečky, každému jeden, a oba dva se okamžitě vybrali jedním směrem. Utíkali, co jim síly stačily, no taky do sebe strkali a snažili se jeden druhého zpomalit. Netrvalo to dlouho a vrátili se. Oba. Vypadalo to k smíchu, když oba drželi hrnečky. Svůj i bratrův. Kousek před dívkou se oba potkli o kámen a spadli. Oba hrnečky se rozbili a maliny se rozsyпали po zemi. Zatím co se bratři zas pochytili, o maliny se začali zajímat mravenci.

“Oba jste donesli maliny až ke mě. Zvládli jste úlohu oba.”

“Ale já byl rychlejší!”

“Ne! To já byl rychlejší! Pořád jsi mi byl za patami jako stín.”

“Tak stín? Jsi jako šnek a já jak vichřice!”

Po tom, co se pohádali ohledně rychlosti, začala hádka kvůli malinám, hrnečkům a dokonce i kvůli kameni, o který se potkli.

“Nehádejte se, prosím. Vy dva se pořád jenom hádáte. A kdybych se i za jednoho provdala, kde budeme bydlet?” zeptala se kráska.

“Já postavím dům!”

“Ne, to já postavím dům!”

“Zkuste něco udělat společně. Pomáhat si.”

Bratři si podali ruce a zanedlouho stál malý domek se dvěma místnostmi, oddělenýma příčkou. Boris bydlel s dívkou v jedné místnosti, ale jenom do dalšího dne. Pořád se střídali.

Když jednou byla jejich společná manželka pryč, bratři se začali hádat.

“Tvá část je větší! Udělal jsi příčku tak, aby byla tvá místnost větší. Já tak nemám dost místa.”

“Cože? Borisi, je to přesně naopak, to tvá místnost je větší!”

Hádali se a začali se prát tak, až na ně spadl celý dům a oni zahynuli. Když se vrátila jejich žena, byla opravdu smutná. Za rok a den se ale zamilovala do obyčejného chlapce, který nebyl tak silný, ale měl ji rád, a když mu řekla, co se stalo, tak se až do konce života nehádali.

ŠATY, NA KTERÉ SE NEDALO ZAPOMENOUT

Král v dalekém království vyhlásil na neděli velký ples. Pohoštění pro spoustu hostů, ale hlavně měli hrát do tance ti nejlepší hudebníci. Král sám byl dobrý tanečník, no jeho synové uměli tančit cokoli a protože byli pohlední, každá dívka z celého království o nikom jiném ani nesnila.

Princové byli tři a každý z nich byl dost starý na to, aby si našel ženu, kterou by měl rád do konce svých dnů. Na ples měli přijet i krásky z jiných krajů a z velké dálky, jen aby měly možnost tančit s některým z princů.

Podmínka pro tanec byla jedna jediná, přijít v šatech, které se hodí na takovou slavnost. Nedaleko od hradu, v maličkém městečku, se v jednom z několika mála domů nacházely tři sestry. Náhoda nebo ne, každá se koukala do zrcadla a nejraději by byla právě teď v hradní taneční síni v těch nejhezčích šatech.

Přes městečko kráčela v den té události stařena a posadila se při studni. Lidé se jí ptali, kdo je a jak jí můžou pomoci. Ta jenom řekla, že je již stará a umí čáry, ale již nečaruje, protože jí nic nechybí.

“Jestli máš znalosti kouzel, určitě máš i šaty. Nemám krásné šaty a jestli ty ano, ráda bych si je oblékla,” řekla jí jedna ze sester.

Stařena složila dříví ze zad a ulomila malou třísku. V rukách se jí změnila na šaty, které byly bílé jako sníh a zdobené měsícem a hvězdami v odstínech modré barvy.

“Jestli si oblékneš tyto šaty, budeš krásná a až vyjde měsíc, budeš ještě krásnější.”

Dívka se poděkovala a utíkala k největšímu zrcadlu.

“Taky nemám šaty a chci je! Chci krásné šaty teď hned! A ať jsou ještě lepší než ty, co dostala sestra!,” přiběhla za stařenou druhá ze sester.

Stařena ulomila další třísku a ta se změnila na zlaté šaty zdobené červenými

květy, které připomínali oheň.

“Jestli si oblékneš tyto šaty, budeš krásná a každý princ s tebou bude chtít tančit.”

Druhá dívka se potěšila, ale nepoděkovala a ještě rychleji než ta před ní, běžela k zrcadlu. Třetí dívka předstoupila před stařenku, optala se na její zdraví a řekla jí:

“Ráda bych tančila s princem, ale hlavně bych byla ráda, aby mě měl rád. Prosím tě o šaty.”

Stařena ulomila s úsměvem poslední třísku a ukázali se jednoduché bílé šaty s prostými květy na ramenou. Dívka se poděkovala a šla se obléknout.

Dříve, než začal ples, dvě starší sestry se začali hádat. Své šaty si dotrhaly navzájem a tak ani jedna nemohla jít. Nejmladší ale šla, no nedostala se až k princům. Jen co se tančení skončilo, nejstarší ji požádal o další víno. Chvilí nechápala, ale pak ji to došlo. Oni si ji spletli se služebnou. Šla tedy po víno a donesla ho.

“Proč to tolik trvalo?” nervózně se ptal nejstarší princ.

“Promiňte, já jsem v hradě po prvé, nikdy jsem tady nebyla.”

“Nikdy jsi tady nebyla? Tak to jsi zajímavá služebnice.”

“Nejsem služebnice, tohle jsou mé nejlepší šaty. Dostala jsem je od stařenky. Jsou kouzelné.”

“Jak kouzelné?”

“Nevím, ale ráda bych to zjistila. Stařenka věděla, že chci tančit, tak se asi kouzlo ukáže při tanci.”

Zvědaví princové s ní tančili, jeden za druhým, no na žádné kouzlo nepřišli. Pak jsi vzpomněli na to, že byla jediná, která tančila se všemi třemi a zasmáli se na tom. Nejmladší si ji pak vzal za ženu a ta dívka si šaty nechala a vždy v nich ráda tančila a nikdy nezapomněla na to, jak si ji princové spletli se služebnou a jak se snažili najít magickou moc šatů s jednoduchými květinami.

NÁSLEDNÍK TRŮNU

Kde není dobrý vládce, tam se nedaří. Obilí neroste, zvířata umírají a lidé se netěší ze života. Platí to v pohádkách a někdy i mimo nich. Byl jednou král, který vládl hezké krajině a těšil se oblibě. Po mnoha letech si již žádal odpočinek, pokoj od všech záležitostí. Král měl tři syny, a jak to už bývá, někdo z nich se měl stát králem.

Jen málokdy jsou synové tak rozdílní a i když chtěl každý z nich královskou korunu, ve vládnutí nemohli najít shodu. Přišel den, kdy se ke králi dostavil nejstarší z bratrů:

“Dej mi korunu, otče, a já budu dobrým králem. Vyznám se v penězích a jestli budu králem já, postarám se, aby byl každý dost bohatý na to, aby mohl mít vzdělání pro sebe i pro děti, dobrý dům a lidé budou šťastní, protože si budou moct koupit to, po čem touží.”

Král nad tím uvažoval, když se před ním objevil druhý z bratrů. Taky chtěl korunu a přemluvil ke králi:

“Dej mi korunu, otče, a já budu dobrým králem. Nik neví víc o nemocech a nezná způsoby, jak je léčit. Zním užitečné rostliny a postarám se o to, aby v království nebyl mor a ani obyčejná chřipka a tak budou všichni šťastní.”

Teď měl král již dva návrhy, které přemítal v hlavě. Oba by vládnout uměli, jen který z nich by to měl být, to nevěděl. Za třetím synem zašel sám. Zeptal se ho, jak se má a co by dělal, kdyby byl králem.

“Nevím otče, co bych dělal. Jak víš, vždy jsem byl spravedlivý a čestný. Nikdo by nespravedlivě netrpěl a protože by byli dobří lidé v bezpečí a zločinci za mřížemi, všichni by byli šťastní.”

Král vzal v úvahu i tuto informaci a myslel na to, co by bylo nejsprávnější. Myslel a uvažoval, ale nevěděl si rady. Co dělat? Po noci plné přemýšlení se konečně rozhodl. Najednou řekl svým synům, že odevzdá království tomu, kdo ho učiní šťastným, když všichni tři mluvili o štěstí.

“Domluvíme se, budeme se střídat,” navrhl nejstarší syn.

Tak se tedy bratři střídali. Každý ale chtěl udělat změny ve svém oboru a co jeden změnil, druhý vrátil zpátky. Ne a ne se domluvit.

“Rozdělme toto království na tři části,” navrhl prostřední syn. Jen co se nepřátele z jiných částí světa dozvěděli, že se bude království dělit, už - už připravovali svá vojska, aby rozdrobenou říši obsadili. Ale zanedlouho se tři části znovu sjednotili.

“Já mám nápad!” Nejmladší syn vysvětlil vlastní nápad. Neměl by vládnout nikdo z nich, ale někdo moudrý, koho by každý z nich uznal a obliboval.

Protože nikdo z nich neměl ženu, vybrali z lidu tu nejchytřejší a tak půvabnou, že se každý z bratrů okamžitě do ní zamiloval. Každý z bratří ji naučil něco z toho, co věděl.

Starý král si tu dívku přivolal a zopakoval, že korunu získá ten, kdo ho udělá šťastným. Ona mu udělala buchy a král - s úsměvem - ji dal svou korunu. Tak vládla královna a kdykoliv se její království dostalo do problémů a potřebovalo udělat něco s penězi, zdravím nebo spravedlností, vždy stál při ní některý z princů, kdo jí dobře poradil.

OBCHODNÍK S BARVAMI

Bylo nebylo, v malém domečku žil velký umělec. Dokázal vytvářet barvy, které přetrvaly věky. Maloval hrady a zámky, ale i úplně obyčejné domečky. Jeho barvy používal každý malíř a s nimi byli obrazy jako živé.

Tento obchodník ale nebyl sám, měl svého učně, který se taky zajímal o barvy. Neuměl je vytvářet, ale moc rád je míchal. Někdy se mu povedlo namíchat novou barvu, ale jindy byl výsledek strašný a takové barvy se nedaly předat.

Obchodník musel jednou odjet a tak se měl učeň, Ludvík, postarat o všechno. Přicházeli k němu pro barvy i pro rady a on dělal co se dalo, ale tak dobrý jak jeho mistr nebyl. Ne jen to, ale ještě se mu rozlila na stezku před krámkem barva a udělala velikou kaňku, kterou bylo vidět i z dálky. Co s ní? Učeň se snažil smýt barvu vodou, ale barva byla čarovná a držela se na místě.

“Co si jenom počnu?” Učeň byl bezradný. Ptal se na radu všech přátel i každého, koho potkal, no nikdo mu nevěděl poradit. Taky se každý ptal na mistra a pořád méně a méně lidí si chodilo koupit barvy.

Vtom se v jeho mysli zrodila myšlenka. Ludvík prohledal celý krámek a našel stejnou barvu, jaká udělala kaňku. Rozhodl se, že natře celou stezku rudě. Tak byl celý chodník rudý a bylo ho dobře vidět. Kaňka se tak stala součástí hezké stezky a lidé se vraceli.

Mladík měl ale větší cíl, najít další lidi, kteří by měli zájem o barvy. Rychle se učil za obchodníka, celkem sám, ale pořád chtěl překonat svého mistra. Jednoho dne už byl téměř bez barev, jenom žluté měl dostatek. Jeho mistr se měl každou chvíli vrátit a udělat další.

“Tu žlutou barvu někam použiji,” říkal si Ludvík. “Udělám něco pěkného a užitečného.”

A tak si vzal kýbl s barvou a šel do středu města. Tam si namočil chodidla do barvy a šel ke svému krámku. Za sebou nechával žluté stopy a prošel taky po rudé stezce.

Kdokoliv uviděl ve městě lidské stopy, které na slunci zářily, následoval je a stopy jej dovedly až ke krámku s barvami. Jeden z lidí, co to uviděli, byl starý mistr. Udělal nové barvy a protože si mnoho lidí všimlo stopy, mnoho barev se prodalo a oba vydělali. Postupně se Ludvík naučil všechno a po roku a dni si najal vlastního učně. To už lidé nakoupili množství barev a při příležitosti jednoho svátku si natřeli barvou chodidla a tančili na náměstí. Ludvík byl šťastný a ostatní taky, protože žili v tom nejbarevnějším městě na světě.

BRATŘI A MĚŠEC SE ZLATEM

U velké řeky stanula kdysi dávno stařenka. Sil již mnoho neměla a i když se velmi chtěla dostat na druhou stranu, nikde nebyl most a ani mělká voda, která by se dala přebrodit. Kolem šli dva bratři a rozhodli se, že jí pomůžou na druhý břeh. Netrvalo dlouho a všichni tři byli sice mokří, ale v pořádku na druhé straně.

“Tady máte, mládenci,” řekla jim stařenka a podala jim měšec. Dříve, než stihl kdokoliv z nich něco říct, zmizela. Darmo ji hledali a pak jim napadlo, že to asi nebyla jen tak obyčejná stařenka, ale nějaká čarodějnice.

Samozřejmě, oba bratři se radovali, protože v měšci byli zlaté mince. Měli hlad, a tak šli do nejbližší chalupy, požádali o dobré jídlo a pití a odvděčili se hodnotnou zlatou mincí.

Za mince si koupili, co jen chtěli. Dům, koně, šaty, boty, spoustu dobrého jídla a tak dál. Bratři byli bohatí a všichni ostatní jim záviděli. Když ale přišel chudý člověk žádat o zlatku, nedali mu nic, chtěli všechno jen pro sebe.

Netrvalo dlouho a mezi bratry začal spor. Starší chtěl postavit veliký hrad a být na něm pánem širokého okolí, zatím co mladší chtěl cestovat a poznat celý svět. Oba potřebovali peníze.

Starší bratr začal stavět. Vytáhl minci a dal ji dělníkům, kteří mu udělali trůn. Pak další minci a stavitelé udělali místnost. Každou za zlatku. Jak zmizela mince z měšce, objevila se vždy nová.

Mladší bratr ale nebyl tak trpělivý. Rozhodl se, že když může starší stavět hrad, on může cestovat. Vsypal do své kapsy všechny zlatky z měšce a měšec vrátil. Když prázdný měšec spatřil starší z bratrů, rozčílil se, ale mladší bratr byl už dávno pryč. Když se měšec úplně vyprázdnil najednou, už žádná mince nepřibyla.

Starší bratr postupně dostavěl hrad, ale trvalo to dlouho a musel pracovat celé roky. Mladší neměl tolik štěstí a jen co prošel kousek světa, přepadli ho raubíři a zlatky mu vzali. Nechtěl se vrátit domů a tak cestoval dál, bez groše a bez přátel.

O NEJVĚTŠÍM ZLODĚJI

Ten, kdo krade, pořád riskuje. Špatný krok znamená velký trest, i za malou loupež. Kdysi dávno žil člověk jménem David, který uměl ukrást cokoliv a kdykoliv. Netrvalo dlouho a byl tím nejslavnějším zlodějem. Kradl již od dětství a mnoho se o tomto řemeslu naučil.

Jako dítě kradl buchty a uměl tak rychle utíkat, že ho nikdo nemohl dohnat. Když chtěl nové šaty, nikdy si je nekoupil, vždy si je sebral bez placení. Měl štěstí a znal lidi a jejich chování.

Slyšel o něm i samotný král a rozhodl se, že využije jeho služby. Právě se jiný král připravoval na útok a bylo známo, že ten král rád osobně rozkazuje vojákům na bitevním poli. David dostal úkol, ukrást zlaté brnění toho krále. Za polovinu času, co se čekalo, se objevil s kořistí. Nevzal jenom brnění, ale taky královské koně i s kočárem, bojové vlajky, jeho zbraně a spolu s tím i všechny útočné plány.

Král, který ho za to štědře odměnil, byl opravdu překvapený. Nikdy si ani nemyslel, že se to dá, a David to stihl za polovinu času.

“Řekni mi, co si přeješ za tuto službu, dám ti cokoliv,” řekl král.

“Cokoliv? Dobře tedy. Chci tvoje hrady, tvůj lid, tvá vojska, to všechno je teď moje. Celé království.”

“Cože? Jak můžeš něco takového žádat? Králem jsem tady já a jestli si myslíš, že ti daruji království, jsi na omylu.”

“Jaké darování? Vezmu si ho sám.”

Zloděj vzal králi korunu, posadil se na trůn a dal sám sobě korunu na hlavu. Promluvil k lidu:

“Vím, že na něco takového nejste zvyklí, ale je tady lepší možnost? Kdo vám opatří víc bohatství než já? Kdo vás ochrání proti jiným zlodějům líp než já, když znám všechny triky?”

Šel kolem čaroděj, a když slyšel, co se děje, vybral se do královského trůnního

sálu. Přehodnotil situaci a oslovil zloděje, teď s korunou na hlavě:

“Zajímavé, království našlo největšího zloděje.”

“To je pravda,” potvrdil zloděj, “umím ukrást cokoliv.”

“Ukradl jsi dětství sám sobě, ukradl jsi si možnost žít. Teď jsi zloděj, no která žena by chtěla zloděje? Jsi na trůně, no myslíš, že budou všichni rádi, že mají zloděje za krále? Kolik vládců z jiných království má důvod potrestat tě? Ukradl jsi různý majetek, ale něco krádeží nezískáš. Své jméno.”

Čaroděj měl pravdu a zloděj vrátil korunu a už nechtěl být králem. Stačilo mu, že byl král zlodějů. Často si ale přál, aby byl úplně obyčejným člověkem, kterému můžou ostatní důvěřovat.

PRINC A NEZNIČITELNÝ DRAK

Někteří draci mají různé speciality, díky kterým jsou výjimeční i mezi sebou. Jeden takový drak žil v jeskyni nedaleko hlavního města krajiny. Král měl jediného syna a říkal si, že už přišel čas, aby mu odevzdal trůn a krajinu. Nejdřív ho ale chtěl vyzkoušet.

“Milý synu, vím, že toužíš po vládě a já ti to splním. Mám ale pro tebe zkoušku. Nedaleko odsud, v jeskyni, je mocný drak. Dones mi jeho hlavu.”

“Provedu,” odpověděl princ.

Vybral si nejlepší meč a taky několik dalších zbraní a šel přímo do jeskyně. V jejím středu se nacházel drak. Spal hlubokým spánkem a byl pokrytý vrstvou prachu. Princ neváhal a tasil meč. Viděl před sebou trojici hlav a plnou silou udeřil, aby mu hlavy usekl. Nic se ale nestalo. Udeřil znovu a znovu, až se meč zlomil. Princ neváhal a vybral sekery, další meče a všechno co měl, ale drakovi ani za mák neublížil.

“Co po mě chceš, člověče? Nech mě spát.”

“Ty umíš lidskou řeč?”

“Ano, umím řeč lidí, ale ty neznáš jejich způsoby. Jen tak přijdeš, pokusíš se mě zabít a ani se nepředstavíš. Proč jsi přišel?”

“Posílá mě král. Jestli donesu tvou hlavu, dostanu království.”

“Zajímavé, opravdu zajímavé. Vlastně ani moc ne. Jdu spát.”

Princ byl překvapený. Jak by ne? Má donést hlavu nezničitelného draka? Lze to vůbec? Celou cestou domů přemýšlel, až něco vymyslel. Vzal kousek masa a vrátil se do jeskyně.

“Dráčku, vstávej! Něco jsem ti donesl!”

“Ale nepovídej. Co takového?”

“Přinesl jsem ti kousek masa. Máš rád maso, že jo?”

“Ne, to nemám. Jsem drak vegetarián. Já nejím maso.”

“A co tedy jíš?”

“Kdybych něco jedl, tak na mě není tolik prachu,” odpověděl drak.

“Tak víš co? Pojd’ se projít, proletět nebo co.”

“Já jsem už viděl celý svět. Už mě neláká.”

“Tak dobrá tedy, já si najdu jiného draka a budu se bavit s ním.”

“Dobrá, půjdu. Taky jsem už dávno neviděl tvého otce. Jak je to dlouho? Jedna generace?”

Drak se dal přesvědčit. Šel ke králi s princem a ten dostal království. Ani drak neodešel naprázdno a dostal spoustu kožešin, na kterých se dobře spí.

ŠŤASTNÁ MINCE

“Jsme na tom stejně,” povídá jeden kamarád druhému. “Na cestu třeba dvě zlatky každému z nás, no oba máme jenom jednu. Tak se domluvíme.”

“V pořádku, ale jak?” ptá se druhý z kamarádů.

“Mám tady minci. Jestli padne líc, obě jsou moje. Padne - li rub, dám ti svoji minci.”

“Platí.”

Hodili jednou mincí a padl líc. Ten, co hádal líc, byl šťastný, kým ten druhý musel jít domů pěšky. Netušil, že byl podveden.

Člověk, který rád používal svou minci, se jmenoval Ferdinand. Byl prohnáný a lstivý, no především špatný. Měl peníze na cestu a bez problémů obral kamaráda o poslední zlatku. Ferdinandova mince byla zvláštní. Na obou stranách měla líc. Mince bez rubu, to je jistota líce. Protože to Ferdinand uměl využít, rychle zbohatl, ale jeho život byl pořád na vážkách. Měl bohatství, ale měl pořád strach, že ho někdo odhalí a jeho štěstí skončí.

Po několika dnech se rozhodovalo, jakým způsobem se bude pokračovat v cestě. Ferdinand šel přírodou se skupinou lidí, kteří tu oblast neznali. Neznal ji ani on sám, ale cesta vlevo se mu zdála mnohem hezčí. Použil svou minci a tak se šlo jeho směrem. Měl štěstí a vybral opravdu lepší cestu, po které se dalo postupovat rychle a bezpečně.

Kde to jen šlo, použil minci a tak vždy dosáhl svého. Tak to šlo až do dne, kde se rozhodovalo o všem. Hazard ho ovlivnil natolik, že se rozhodl vsadit všechno, co měl. Pravidla jsou jednoduchá, získat dvojnásobek anebo ztratit všechno.

“Sázím na líc,” řekl Ferdinand a hodil svou mincí. Na jeho překvapení nepadl líc, ale rub. Někdo jeho šťastnou minci vyměnil!

A tak přišel o všechno. Proč? Spoléhal se na podvod, malý trik, a ten lehce použil proti němu někdo, kdo tento fígl znal. Někdy jedna mince rozhodne o celém bohatství. Poučil se a už se nesnažil pořád obelhat náhodu a dobře si vždy všechno přemyslel a zkontroloval.

PRINCEZNA A JEJÍ SLUŽEBNÁ

V jednom z bezpočtu království na východě žil král, který měl jedinou dceru. Byla již dost stará na to, aby se vdala a jak bylo zvykem, našel ji ženicha právě on. Princezně, která se jmenovala Adina, se její budoucí manžel vůbec nelíbil.

Blížilo se datum svatby, no princezna Adina byla pořád smutnější a smutnější. O svém smutku řekla své osobní služebné.

“Ach, já si ho opravdu vzít nechci. Přála bych si někoho jiného,” stěžovala si princezna.

“Možná nebude špatný a bude tě mít rád,” odpověděla služebná.

“Proč si ho tedy nevezmeš ty? Taky jsi bez muže. Raději bych chtěla tvoji práci než svatbu s ním.”

“Ty jsi princezna, já jenom služka. Nemám takový vznešený původ jako ty.”

“Možná by se to dalo změnit.”

Princezna šla za čarodějem a vzala sebou svoji služebnou. Řekla mu, co jí napadlo. Z princezny by byla služebná, ze služebné princezna a všechno by bylo v pořádku. Čaroděj použil jedno ze svých kouzel a Adina, zvyklá na život princezny, se ocitla v těle své služebné. Bývalá služebná byla v krásných šatech.

Jen co se vrátily do komnat princezny, přišel králův zbrojnoš a prohlásil, že právě dorazil ženich pro princeznu a svatba bude dle královo přání ještě dnes. Řekl jí také, aby si vzala své nejlepší šaty.

Služebná v těle princezny byla ostýchavá, ale Adina ji to pomohla překonat. Připravilo se všechno na svatbu. Služebná se vdala a Adina jí pečovala o vlasy, o šaty a o všechno. Rády spolu mluvily a zůstaly přítelkyněmi.

A tak se stalo, že se služebná vdala a žila v bohatství a Adina, která si s ní vyměnila život, byla taky šťastná. Nikdo ji nic nepřikazoval a její nová paní si ji vážila do konce života.

ČARODĚJ A VELKÉ PŘÁNÍ

Bylo nebylo, žil jednou král, který měl všechno, co si mohl přát. Bohatství všeho druhu, ale to ho netěšilo. Hrady, zámky, opevnění, města a vesnice, to všechno měl a i když to všechno objížděl a spravoval, nelíbilo se mu to. Měl krásnou ženu, s kterou byl každý den jiný a úžasný, no ani to mu nestačilo pro to, aby byl šťastný. Měl přátele a spoustu volného času pro ně, ale nic z toho ho doopravdy netěšilo, nezpůsobovalo mu radost. Jednou o tom mluvil s přítelem.

“Mám všechno, co chci. Pořád ale nejsem šťastný. Proč je to tak?”

“Neumím ti odpovědět,” řekl mu přítel, “ale já šťastný jsem.”

“Co tě naplňuje štěstím?”

“Třeba to, že se ráno vzbudím a vidím krásný den.”

Král to zkusil. Večer šel spát, a když se ráno vzbudil, uviděl slunce nad krásnou krajinou a nikde ani mráček. Nenaplnilo ho to ale štěstím. Jiný přítel se postaral o to, aby udělali v kuchyni jeho oblíbené jídlo. Taky ho to neudělalo šťastným.

Když o tom slyšel moudrý čaroděj, ihned se vydal do královského paláce a šel přímo za králem.

“Tak ty máš všechno, ale nejsi šťastný?” ptal se čaroděj krále.

“Ano, je to přesně tak. Mám cokoli po čem zatoužím a mám to hned, ale nejsem šťastný.”

Čaroděj použil jedno ze svých kouzel a všechno se změnilo. Místo paláce byla jenom holá poušť a ze zahrad se stali jenom duny rozpáleného písku. Všichni služebníci zmizeli, a král se s čarodějem ocitl uprostřed vyschlé krajiny bez života.

“Co jsi to udělal?” ptal se zoufalý král.

“Já? Ale nic. Dělán tě šťastným. Teď mě omluv, musím jít, ale vrátím se.”

Čaroděj zmizel a král zůstal sám. V pustině nevěděl kudy jít a protože byl horký den, rychle se u krále objevila žízeň. Potil se a neměl co pít a ani kde se před

pálavou schovat. Strávil na tomto místě hodinu, pak další a další a každá trvala věčně.

Po několika hodinách se vrátil čaroděj a měl sebou kýbl s vodou. Král se na kýbl okamžitě vrhl a pil vodu tak hltavě, jako ještě nikdy předtím.

“Kde jsi tak dlouho byl? Je tady příšerně horko. Proč jsi mě tady nechal?”

“Chtěl jsem tě udělat šťastným.”

“Šťastným? Jak to myslíš?”

“Nebyl jsi rád, když jsem se objevil s vodou?”

Čaroděj všechno vysvětlil králi. To, proč se nikdy z ničeho netěšil. Netěšil se na vodu, protože neznal žízeň. Netěšil se na přátele, protože neznal samotu. Čaroděj přičaroval zpátky všechno bohatství a král byl konečně šťastný. A protože byl králem, postaral se o to, aby se mohl jeho lid těšit i z maličností, jako je třeba voda v tom okamžiku, když má člověk velkou žízeň.

JAK SE PUMA STALA KRÁLOVNOU

Džunglí procházel tygr. Byl silný a rychlý a nikdo se zdravým rozumem se mu nepletl do cesty. Tygr byl pánem v rozsáhlé džungli a často jí procházel, aby viděl, jak se mění a jak se daří ostatním. Šel jednou kolem mohutné řeky, když tady z ničeho nic uviděl lva.

“Co tady děláš, lve? A jsi vlastně lev? Na tak silné zvíře jsi moc malinký.”

“Jsem lev a jsem vládcem. Vlastně ještě ne, ale budu. Až vyrostu, budu králem džungle já.”

“Ty? Ty nikdy nebudeš králem, to bys mě musel porazit!”

Tygr lehce vyhnal mladého lva z džungle a zakázal mu vracet se. Zůstal vládcem a na mladého lva rychle zapomněl. Přešlo několik let a lev se znovu dostal na tygrovo území. V boji ho porazil a tak se novým vládcem stal lev, který nahradil tygra.

Za vlády lva byl všude pořádek a nikdo si nedělal co chtěl. Byl dost silný na to, aby mohl ochránit sebe i džungli, která patřila jemu. Jak tak procházel kolem řeky, našel malou pumu. Zapoměl na své první střetnutí s tygrem a zeptal se jí, co je zač.

“Jsem puma, silný a nebezpečný lovec a nikoho se nebojím.”

“Tak mě by jsi se měla bát, já jsem tady pánem.”

“Jednoho dne tě porazím, ale až vyrostu.”

Přešlo několik let, puma dospěla a její síla narostla. V těžkém boji porazila lva. Lev se divil, no musel ustoupit. Puma se stala vládcem džungle. Stejně jako tygr a lev, i ona střežila džungli a měla dost síly na to, aby se nemusela nikoho bát.

Puma jednou potkala mladého leoparda. Nejdříve si myslela, že ho zažene pryč, no vzpomněla si na svůj příběh.

“Tak ty chceš vládnout džungli?”

“Ano, je to tak. A budu silnější, než ty!”

“Dobrá tedy, ještě dnes se staneš králem džungle.”

“Ale já tě neporazím, jsem ještě moc malý a mladý.”

“Tak se dívej,” odpověděla mu puma.

Černá puma zvolala zvířata z džungle a prohlásila:

“Od nynějška jsem královna džungle a tento leopard je králem.”

“Tohle že je král?” ptala se zvířata. Nezdálo se jim, že by měl malý leopard být králem.

“Ano, je. Teď jsem mocnější a postarám se o všechny, i o něj. Přejde ale čas, kdy bude silnější. Za pár let bude jeho síla větší, no já zestárnu a má síla se zmenší. Do toho dne se budu starat já o něj a pak se bude starat on o mě.”

Zvířata souhlasila a leopard se stal králem a rychle se jeho síla zvětšovala. Měl vládu a tak nemusel bojovat s jinými zvířaty vlastně měl jedinou povinnost. Starat se o pumu, která byla opravdovou královnou džungle, protože udělala z nepřítele přítele a uměla odhadnout svou skutečnou sílu.